

APRILYNNE PIKE

Destin

Traducere din limba engleză
Gabriela Trăsculescu

Capitolul 1

Tamani stătea cu fruntea lipită de geamul rece și se chinuia să-și alunge oboseala. De dormit, n-avea cum să doarmă, atâta vreme cât singurul lucru care stătea între el și furioasa zână de iarnă era un firicel subțire de sare.

În seara aceea avea să fie *Fear-gleithidh* de două ori.

De obicei, era mândru să aibă acest rol, să fie protectorul lui Laurel, ocrotitorul ei. Sensul original al acestui cuvânt străvechi era mult mai bogat însă și trecea dincolo de granițele tradiționalului „*Am Fear-faire*”; „*Fear-gleithidh*” însemna și „supraveghetor”, așa că Tamani avea sarcina nu doar de a o proteja pe Laurel, dar și de a se asigura că fata avea să ducă la bun sfârșit misiunea pe care Avalonul i-o încredințase încă din copilărie.

Acum ajunsese și temnicer.

Aruncă o privire spre prizoniera lui. Scaunul lui Yuki era în mijlocul unui cerc de sare albă, grunjoasă, presărată pe linoleumul vechi. Adormise cu obrazul pe genunchi și cu mâinile legate lejer la spate. Părea chinuită. Înfrântă.

Inofensivă.

– Aș fi făcut orice pentru tine, spuse ea încet.

Tamani îl simți pe Shar încordându-se la auzul glasului ei, care rupse tăcerea adâncă.

„Așadar, nici vorbă să doarmă. Și nici gând să fie vreodată inofensivă”, își reaminti el. Floricica albă de pe spatele ei, semn că era o zână de iarnă, dovedea din plin acest lucru. Trecuse mai bine de o oră de când David o legase de scaun – o oră

de când Chelsea adusese dovada de netăgăduit că era, în realitate, o zână de iarnă; și totuși, lui Tamani nu-i venea să creadă. Îi dădea fiori reci pe șira spinării, o frică pe care arareori o mai simțise până atunci.

– Eram pregătită. De-aia te-am oprit înainte să mă duci înăuntru. Yuki își ridică privirea și își întinse picioarele cât putu de mult. Dar știai asta, nu-i așa?

Tamani își ținu gura. Știuse. Se gândi o clipă să o lase să-și continue mărturisirea, dar nu s-ar fi sfârșit bine. Yuki ar fi descoperit, până la urmă, că sentimentele sale pentru ea nu erau adevărate și soarta lui ar fi fost atunci în mâinile unei zâne de iarnă seduse și abandonate. Mai bine termina odată cu cercul ăsta.

Spera să nu se amăgească. Ea era o amenințare; el n-avea de ce să se simtă vinovat că o mințise la început, cu atât mai puțin acum, când știa că și ea îl mințise. Puterea pe care zânele de iarnă o aveau asupra plantelor le făcea, printre altele, să le simtă de la distanță, ceea ce însemna că, din clipa în care îl întâlneau pe Tamani, știuse că și el era o zână. La fel știuse și de Laurel. Îi jucase pe degete pe toți.

De ce se mai întreba atunci dacă era bine ce făcea?

– Am fi fost așa de fericiți împreună, Tam, continuă Yuki cu un glas moale ca rochia ei argintie șifonată, dar cu un ton răutăcios care-i dădu fiori. Laurel n-o să-l părăsească pentru tine. O fi ea zână la exterior, dar în interior e umană sută la sută. Cu sau fără David, locul ei e aici, și tu știi prea bine.

Evitând privirea căpitanului său, Tamani se uită iar pe fereastră și scrută întunericul de afară, ca și când ar fi căutat... ceva. Orice. Viața unei santinele era plină de ticăloșie, iar Tamani și Shar, deopotrivă, trebuiseră de multe ori să ia măsuri extreme pentru a-și proteja ținutul. Însă de fiecare dată împotriva unei amenințări iminente, a unui atacator agresiv, cum ar fi o zână *dovedită*. Dușmanii lor erau *trolii* – mereu fuseseră. Zânele de iarnă conduceau Avalonul, și chiar

dacă Yuki îi dezamăgise, de fapt, nu le făcuse niciodată rău. Într-un fel, faptul că o sechestraseră îl durea mai tare decât dacă ar fi ucis o sută de trol.

– Tam, noi doi suntem la fel, continuă Yuki. Oamenii ne folosesc după bunul lor plac, fără să le pese de ce ne dorim sau de ce ne face pe noi fericiți. Locul nostru nu e printre ei; noi suntem făcuți să fim împreună.

Tamani o privi din nou, neîncrezător. Îl surprinse că nu se uita la el în timp ce-i vorbea, ci undeva departe, dincolo de fereastră, spre un viitor luminos pe care încă și-l imagina posibil. Tamani știa mai bine cum stăteau lucrurile.

– Nu există nimic pe lumea asta care să ne stea în cale, Tam. Dacă garantezi pentru mine, am putea să mergem liniștiți la Avalon. Am putea trăi împreună acolo, la palat.

– De unde știi de palat? o întrebă Tamani fără să se gândească, după care își dădu imediat seama că tocmai mușcase momeala ei. Îl auzi pe Shar oftând încet și se întrebă dacă din cauza prostiei lui Yuki sau a lui.

– Sau am putea rămâne aici, continuă ea liniștită, văzând că Tamani nu scotea o vorbă. Nimic nu ne poate opri, indiferent unde ne-am dori să mergem sau ce ne-am dori să facem. Cu puterile pe care le avem – tu asupra animalelor și eu asupra plantelor –, toată lumea va fi la picioarele noastre. O alianță între primăvară și iarnă, ce-ți poți dori mai mult de-atât? Abilitățile pe care le avem se completează de minune.

Tamani se întreba dacă își dădea seama câtă dreptate avea – sau cât de puțin îl interesa pe el o asemenea propunere.

– Te-aș fi iubit pe veci, șopti ea, plecându-și capul.

Părul ei negru și strălucitor îi veni peste față și i-o acoperi, iar ea scoase un suspin. Oare plângea sau îi venea să râdă?

Tamani tresări când auzi un ciocănit în ușă. Înainte să apuce să se ridice să vadă cine e, Shar pornise deja tiptil spre ușă și se uita pe vizor.

Cu cuțitul în mână, Tamani aștepta încordat... pregătit. Să fi fost oare Klea? ăsta fusese rostul cercului, al cătușelor

lui Yuki – să-i întindă o capcană de toată frumusețea acestei trădătoare zâne de toamnă, care era *posibil* să încerce să-i ucidă.

Sau nu era.

Măcar dac-ar fi știut cu siguranță.

Până aflau adevărul, Tamani nu putea decât să le considere o amenințare – și încă una mortală.

Strâmbându-se puțin, Shar deschise ușa și îi dădu drumul înăuntru lui Laurel, după care intră și Chelsea.

– Laurel...

Doar atât reuși să spună Tamani și își descleștă degetele de pe cuțit. Deși o iubea pe Laurel de un amar de vreme, iar în ultimul timp simțea chiar ceva... *mai mult*, tot îi venea să sară în sus de bucurie de fiecare dată când o vedea.

Se schimbase de rochia elegantă de un albastru închis, pe care o purtase și la festivalul Samhain, cu un an în urmă, când o luase în brațe și o sărutase pătimaș. Părea mult de-atunci.

Acum, Laurel nu se uita la el; avea ochi doar pentru Yuki.

– N-ar fi trebuit să vii, îi șopti Tamani.

Laurel ridică o sprânceană.

– Am vrut să văd cu ochii mei.

Tamani strânse din dinți. În adâncul sufletului, îi părea bine că venise, dar dorințele lui egoiste se băteau cap în cap cu grija permanentă pe care o avea pentru siguranța ei. Ar fi putut oare *vreodată* să le împace pe amândouă?

– Credeam că te-ai dus după David, îi spuse Tamani lui Chelsea, care încă era îmbrăcată în ținuta ei festivă de un roșu aprins. Era desculță acum și, fără tocuri, rochia îi cădea în falduri ca o baie de sânge peste picioarele goale.

– N-am reușit să dau de el, răspunse Chelsea, cu buza de jos tremurându-i aproape imperceptibil. Își îndreptă apoi privirea spre Laurel, care o studia în continuare pe prizoniera tăcută.

– Yuki? îi spuse Laurel pe un ton șovăitor. Ești bine?

Yuki se uită în sus spre Laurel și o fulgeră cu o privire tăioasă, plină de furie.

– Tu ce zici? Am fost răpită! Am mâinile legate de un scaun de metal. *Tu* cum te-ai simți în locul meu?

Veninul din vocea zânei de iarnă o lovi pe Laurel ca un val care izbește o stâncă și o făcu să dea înapoi.

– Am venit să văd ce faci, spuse Laurel, uitându-se la Tamani, dar acesta nu era sigur ce voia de la el. Susținere? Aprobare? Se uită urât la ea și dădu descumpănit din umeri.

Laurel se întoarse spre Yuki, dar pe chipul zânei de iarnă, care ținea sfidător capul sus acum, nu se citea nimic.

– Ce vrea Klea de la mine? o întrebă Laurel.

Tamani nu se aștepta la un răspuns, însă Yuki se uită fix la Laurel și-i zise scurt:

– Nimic.

– Atunci, de ce-ai venit?

De data asta, pe chipul lui Yuki înflori un zâmbet răutăcios, diabolic.

– N-am spus că n-ar fi vrut nimic *niciodată*. Dar acum nu mai are nevoie de tine.

Laurel îl săgetă cu privirea pe Tamani, apoi pe Shar, după care se uită din nou la Yuki.

– Laurel, uite ce e, zise Yuki calmă, cu blândețe. Circul ăsta n-are absolut nicio noimă. O să vorbim cât vrei dacă mă scoți de-aici.

– Ajunge, spuse Tamani.

– Hai, vino și închide-mi gura! îi zise Yuki lui Tamani, după care se uită din nou la Laurel. Nu ți-am făcut *niciodată* nimic, și știi *bine* c-aș fi putut. Te-aș fi putut omorî de un milion de ori, dar n-am făcut-o. Asta chiar nu contează deloc?

Tamani dădu să spună ceva, însă Laurel îi puse blând mâna pe piept și acesta își înghiți cuvintele.

– Ai dreptate, numai că tu ești o zână de iarnă. Lucru pe care ni l-ai ascuns, chiar dacă tu trebuie să fi știut că și noi eram zâne. De ce?

– Tu de ce crezi? Pentru că în momentul în care prietenii tăi soldați ar fi aflat ce eram, mi-ar fi luat orice putere și m-ar fi legat de un scaun.

Tamani știa că avea dreptate, și ura chestia asta... că Laurel nu putea s-o contrazică.

– Bine. Atunci, poate c-ar trebui s-o luăm, pur și simplu, de la capăt, zise Laurel. Dacă o să ajungem cu toții la concluzia asta înainte să apară Klea, cu atât mai bine. Spune-ne măcar...

– Cheile sunt la Tamani, spuse Yuki și se uită la el, cu o scîlpire răutăcioasă în privire. Dați-mi drumul și vă spun *tot* ce vreți să știți.

– Nici vorbă, zise Tamani, încercând din răspuțeri să pară plictisit.

Laurel îi spuse iarăși lui Yuki, întrerupându-i:

– Poate e mai bine pentru toată lumea să...

– Nu! strigă Yuki. Nu-mi vine să cred că ești de partea lor, după tot ce ți-au făcut, ție și părinților tăi!

Tamani se încruntă. Ce treabă aveau părinții lui Laurel cu povestea asta?

Însă Laurel clătina deja din cap.

– Yuki, mie îmi pare rău că m-au făcut să uit, dar nu pot schimba ce-a fost...

– Să uiți? Eu nu mă refeream la elixirele de memorie. Cu *otrava* cum rămâne?

– Hai, las-o baltă, sări Tamani.

Laurel îi făcu semn să tacă.

– Yuki, tu știi cine l-a otrăvit pe tatăl meu?

Tamani era aproape sigur de răspuns și știa că la fel era și Laurel; trebuia să fi fost vorba despre Klea. Însă dacă Laurel reușea să o facă pe Yuki să le confirme bănuielele...

– Pe tatăl tău? Yuki nu înțelegea. De ce l-ar fi otrăvit? Eu la mama ta mă refeream.

Laurel îi aruncă iarăși o privire întrebătoare lui Tamani, care clătina din cap și ridică ușor din umeri. Ce joc făcea Yuki?

– Nici măcar nu știai, nu-i așa? Ce coincidență că, întâmplător, tocmai proprietarii pământului din jurul porții, care nu aveau copii, își doreau atât de mult un copilăș bălai! Cât de... convenabil! Nu ți se pare?

– Destul! spuse Tamani pe un ton tăios.

Trebuia să-și fi dat seama – alte și alte jocuri. Yuki nu făcea decât să găsească tot felul de mijloace prin care să-i determine să se îndoiască de sine, dar mai ales unii de alții.

– Ei au făcut asta! zise Yuki. Cu cincisprezece ani înainte ca tu să apari la ușa părinților tăi, zânele au făcut în așa fel încât mama ta să-și dorească atât de mult un copil, încât să te accepte fără ezitare. I-au făcut rău, Laurel. S-au asigurat că n-o să aibă niciodată copiii ei. I-au distrus viața, iar tu ești de partea lor.

– N-o asculta, Laurel! Nu-i adevărat nimic din ce spune, zise Tamani. Îți bagă numai minciuni în cap.

– Serios? Ce-ar fi să-l întrebăm pe el?

Capitolul 2

Laurel urmări cum Yuki își îndreptă privirea spre Shar, care stătea tăcut ca o statuie și pe al cărui chip nu se citea nimic.

Nu putea fi adevărat. Pur și simplu, era *imposibil*. Nu Shar, care fusese protectorul ei invizibil încă de când plecase din Avalon prima oară.

„Și-atunci, de ce nu neagă?”

– Spune-i! zise Yuki, opintindu-se în scaun. Spune-i ce i-ai făcut *mamei* ei!

Shar nu scoase o vorbă.

– Shar, îl imploră încet Laurel. Voia să-l audă spunând că nu era adevărat. Avea *nevoie* să-i spună asta. Te rog!

– Așa a fost să fie, răspunse Shar într-un final. Nu i-am ales pe ei în mod special. Pur și simplu, locuiau acolo. Planul trebuia să funcționeze, Laurel. N-am avut de ales.

– Întotdeauna ai de ales, șopti Laurel simțindu-și brusc gura uscată și fața tremurând de furie. Shar îi otrăvise mama. Shar, care veghease asupra ei chiar de mai demult decât Tamani, îi otrăvise mama.

– Am un cămin și o familie de apărat. Și voi face întotdeauna tot ce-mi stă în putință ca să protejez Avalonul.

Laurel se zbârli la el:

– Nu trebuia să...

– Ba da, o întrerupse Shar. Am fost obligat să fac o mulțime de lucruri pe care n-aș fi vrut să le fac, Laurel. Crezi că mi-a făcut plăcere să-ți sabotez părinții umani? Că am vrut

să te fac să uiți? Am executat niște ordine. De-asta am vegheat asupra ta zi de zi, până să apară Tamani. De-asta știu totul despre tine. Vasul moștenire de familie pe care l-ai spart și ai mințit apoi. Câinele pe care l-ai îngropat sub fereastra de la camera ta pentru că nu suportai să-l știi departe. Timpul petrecut cu Tamani în cabană, în octombrie.

– Shar, zise Tamani pe un ton amenințător.

– Ți-am dat cât de multă libertate am putut, continuă Shar încet, iar în vocea lui se simțea acum o oarecare părere de rău. Însă scuzele lui voalate erau mai mult față de Tamani decât față de Laurel. Simțea o nevoie imperioasă să se ducă la Shar și să-l plesnească peste față, iar furia aceea paralizantă era singura care o împiedica.

Lui Yuki i se șterse zâmbetul de pe buze.

– Astea sunt forțele cu care te-ai aliat, Laurel? Poate că n-am fost întotdeauna sinceră cu tine, dar până și eu cred că ești mai presus de monștri aștia. Se uită apoi în jos la cercul de sare din jurul ei. O dată să bați din picior, și voi pune capăt la toate astea. Te voi lua cu mine și-ți voi arăta cât de rău e Avalonul. Și mă vei ajuta să facem din el un loc mai bun.

Laurel se holba la cercul de sare. O parte din ea își dorea asta, numai ca să-l rănească pe Shar.

– De unde știi de Avalon?

– Contează? Întrebă Yuki, iar chipul nu o trădă în niciun fel.

– Poate că da.

– Eliberează-mă. O să-ți spun tot ce nu au vrut ei să știi.

– Să nu faci asta, Laurel! îi spuse Tamani încet. Nici mie nu-mi place ce s-a întâmplat, dar dacă îi dăm drumul nu se schimbă nimic.

– Crezi că nu știu? îi dădu peste nas Laurel, care nu-și putea dezlipi privirea de la cercul alb ce se întindea la picioarele ei.

Tamani se lăsă păgubaș și nu mai scoase o vorbă.

Laurel simțea o nevoie imperioasă să distrugă cu vârful piciorului cercul acela – chiar *simțea*. Era un impuls irațional, ceva ce n-ar fi făcut niciodată cu bună știință, dar, acum, ochii îi erau inundați de lacrimi fierbinți, iar dorința o ardea pe interior.

– Laurel! Simți o atingere ușoară pe braț, care o trezi la realitate. Întoarce capul și dădu cu ochii de o Chelsea albă ca varul. Haide! Ne plimbăm puțin cu mașina, stăm de vorbă, orice, numai să te liniștești.

Laurel se uita lung la prietena ei, singura din încăperea aceea care nu-i făcuse niciodată nimic și care nici nu-i greșise vreodată. Dădu din cap, fără să se mai uite la ceilalți măcar.

– Să mergem. Nu mai am ce căuta aici.

După ce ieșiră din cameră, Chelsea închise ușa în urma ei și se opri.

– Fir-ar! Înjură ea încet. Mi-am lăsat cheile acolo. Tâmpita asta de rochie fără buzunare! bombăni ea supărată, ridicându-și rochia ca să nu calce pe ea și să se împiedice. Mă întorc imediat.

Făcu stânga-mprejur și ușa se deschise înainte să apuce să apese pe clanță.

– Cheile, explică Chelsea, împingându-l pe Tamani când trecu pe lângă el.

Acesta trase ușa după el și rămase singur cu Laurel pe palier. Ea se uita fix la trepte și nu voia să-i mai arunce nici măcar o privire.

– Habar n-am avut, spuse el după o lungă tăcere. Jur.

– Știu, zise Laurel în șoaptă. Se lipi cu spatele de perete și se așeză pe jos, cuprinzându-și genunchii cu brațele. I se păru chiar și ei că are o voce golită de orice emoție. Mama era singură la părinți. Tatăl ei a părăsit-o când era încă în scutece. A rămas doar cu mama ei. Apoi, a murit și bunica. Mama și-a dorit mereu o familie numeroasă – cinci copii, mi-a zis într-o zi. Voia să aibă cinci copii. Dar n-a fost să fie.

Nu-și dădea seama de ce-i povestea toate astea, dar o făcea cumva să se simtă mai bine. Continuă:

– Au mers la o grămadă de doctori, și nimeni nu le-a putut spune de ce nu reușeau. Niciunul dintre ei. Ceea ce a făcut-o să nu mai aibă încredere în medici. Plus că toate economiile lor s-au dus pe apa sâmbetei. Și nici nu conta, pentru că mama m-ar fi păstrat și dacă ar mai fi avut alți copii, spuse Laurel fără vreo urmă de îndoială. Știu c-așa ar fi făcut. Shar nu trebuia să intervină. Apoi tăcu. Știi ce mă scoate din minți, de fapt?

Tamani se simți și doar clătină din cap, fără să scoată o vorbă.

– Acum am un secret. Înainte le povesteam tot. Absolut tot. N-a fost deloc ușor, dar faptul c-am fost deschisă și sinceră a făcut ca ultimul an, sau cam așa ceva, să fie cea mai frumoasă perioadă din viața mea. Acum a venit asta... *chestia* asta pe care n-o să le-o pot spune, pentru că și-ar schimba părerea și despre mine, și despre zâne. Laurel era din ce în ce mai furioasă și apoi izbucni. Și pentru asta îl urăsc, murmură ea.

– Îmi pare rău, zise Tamani. Știu cât de mult ții la ai tăi și... și-mi pare rău că au pățit chestia asta.

– Îți mulțumesc, zise Laurel.

Tamani se uită în jos la mâinile lui, cu o expresie pe care Laurel nu știa cum s-o interpreteze.

– Mi-e ciudă că n-am știut nimic, spuse el într-un sfârșit. Sunt atâtea lucruri pe care nu le știu... Nu cred că Yuki ne va mărturisi vreodată ceva. Jumătate din lucrurile pe care le spune se bat cap în cap cu cealaltă jumătate. M-am gândit că, poate, dacă o luăm prizonieră, o să ne dea răspunsurile pe care le căutăm, dar... dacă nu se întâmplă repede ceva... mi-e teamă că Shar e-n stare de orice.